

[Parkov.]

omtalte, at Udgiften ved Lovene af 1922 var 47 Mill. Kr., da Kronen stod i 80, og at man nu, da Kronen staar i Pari, maatte tage et rimeligt Hensyn dertil. Jeg har allerede i Gaar gjort opmærksom paa, hvorledes man i 1922 gik til en meget betydelig Nedgang i de militære Udgifter. Det er vi for saa vidt ogsaa enige om, men jeg har ogsaa gjort opmærksom paa, at denne Nedgang var meget større, end Nedgangen har været paa alle andre Omraader, selv om vi tager Hensyn til Forskellen i Kroneværdien da og nu. Men skal vi gennemføre dette med at tage Hensyn til, at Kronen staar i Pari, maa man jo ogsaa spørge, om det, man skulde have for de Kroner, der den Gang stod i 80, er blevet saa meget billigere nu, da Kronen er steget til 100. Er Forholdet ikke det, at alt dette Materiel og alt, hvad dertil hører af Anskaffelser og Arbejds løn m. m., i hvert Tilfælde ikke er gaaet ned i tilsvarende Grad, altsaa med $\frac{1}{5}$, saaledes som der var Tale om, at Kronens Værdi var steget fra 80 til 100? Jeg tror, at det ogsaa maa tages i Betragtning, naar man vil tage Hensyn til Kroneværdien den Gang.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udtrykker sig med megen Styrke, og jeg overdriver vel ikke, naar jeg siger, med megen Voldsomhed. Der kommer imidlertid Situationer, hvor hverken Styrken eller Voldsomheden i Ordene er det afgørende, hvor der slet ikke spørges efter de mange og lange Taler, men hvor det afgørende er, at man har sine militære Forhold ordnet saaledes, at de dog i nogen Maade kan tjene det Formaal, som de er sat til at tjene. Det tror jeg var Tilfældet i 1914. Jeg tror paa ingen Maade, at vi havde en fuldendt Militærordning, og jeg tror overhovedet ikke, man har det nogen Steder, men jeg tror, at efter vore Forhold var det, der kunde stilles paa Benene i 1914, dog af en saadan Art, at det kunde vinde nogen Respekt og nogen Forstaaelse hos de krigsførende Magter.

Det er allerede anerkendt af det ærede Medlem Hr. P. Munch, at Tilstedeværelsen af Minerne var endda meget nyttig. Man vil hævde, at dersom vi ikke havde udlagt Minerne, var det blevet gjort fra tysk Side, (L. Rasmussen: Det blev det jo først). Paa det Sted, hvor der var Tale om, at vi skulde udlægge Miner, blev der ikke udlagt tyske Miner; vi ved meget godt, at de havde udlagt Miner nede ved Langelandsbæltet, men her var der Tale om en Minespærring af Store Bælt, og der var Tale om, om vi vilde udlægge Miner der, ellers vilde Tyskerne gøre det. Dertil sagde jeg, at man kan

være ganske sikker paa, at hvis det var blevet Tyskerne, der havde gjort det, saa var de ogsaa gaaet i Land og havde etableret Skyts til Bestrygning af Minerne. Jeg vil nemlig gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tror ikke, at Tyskerne hverken nu og heller ikke den Gang vilde gaa til halve Forholdsregler; havde de besluttet sig til noget, vilde det være blevet gennemført helt og fuldt.

Nu kan man jo sige, som det blev udtalt i Gaar: Ja, Minerne virkede ikke som andet end som et Tegn paa, at vi vilde være neutrale. Nu vel, var det et Tegn og et for Tyskland og for saa vidt ogsaa for England ubedrageligt Tegn paa, at vi vilde være neutrale, saa var det dog virkelig en overordentlig billig og økonomisk nemt overkommelig Maade at dokumentere sin Neutralitet paa. Men jeg kan forsikre, at den Villie, der var baade i Flaade og i Hær, da vi fik Uvejret i Europa i 1914, var af en saadan Beskaffenhed, at der var meget mere end Villie til blot at dokumentere, at forsøge ved en Udlægning af Miner at beskytte vor Neutralitet; der var en Villie baade hos Befalingsmænd og hos Mandskab til ogsaa at gaa ind for at forsvare denne Neutralitet. Og saaledes vil det ogsaa gaa i Fremtiden. Der er ingen Tvivl om, at naar det alvorlige Øjeblik kommer og Ordene forstummer, saa kommer der helt andre Følelser af Pligt overfor baade Fortid og Nutid og Fremtid op i Menneskene, og saa tager man Forholdene, som de nu en Gang er, og bringer det bedst mulige ud af dem.

Jeg mener, at den Skildring, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen gav af Forholdene i 1914 med Hensyn til Geværer og med Hensyn til Ammunition og i andre Henseender, var i hvert Tilfælde meget overdreven, meget overdreven. Jeg tvivler ikke om, at der var betydelige Mangler, men at det skulde være saadan, at vi ikke kunde andet end holde nogle faa Øvelses-skydninger, og saa var der ikke mere Ammunition, det mener jeg er i høj Grad overdrevent.

Jeg henstiller, som jeg har gjort tidligere, at vi nu tager med fuldt Alvor paa denne Sag i de to Partier; det havde jo været udmærket, om vi havde kunnet faa Støtte under Forhandlingerne ogsaa fra anden Side, men jeg henstiller, at vi nu i de to Partier, som i hvert Tilfælde indtil nu har erklæret sig villige til at ville gøre et alvorligt Forsøg paa at løse disse for Landets Fremtid saa overordentlig vigtige og afgørende Spørgsmaal, tager dette Forsøg